

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **J. N.**, bytem X, zastoupený JUDr. Ivanem Peclem, advokátem se sídlem Brno, Zábrdovická 15/16, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Brno, Žerotínovo náměstí 3/5, o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, ze dne 10.1.2014, č.j. JMK 42348/2013, sp. zn. S-JMK 42348/2013/OD/Ib,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou adresovanou zdejšímu soudu domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, ze dne 10.1.2014, č.j. JMK 42348/2013, sp. zn. S-JMK 42348/2013/OD/Ib, kterým bylo zamítnuto žalobcovo

odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Znojmo, odboru dopravy, ze dne 12.2.2013, sp. zn. SMUZN 15719/2011/DOP-Čí.

I. Podstata věci

Městský úřad Znojmo, odbor dopravy, vydal dne 12.2.2013, sp. zn. SMUZN 15719/2011/DOP-Čí, rozhodnutí, kterým dle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v tehdy platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), zamítl námitky žalobce proti záznamům bodů v registru řidiče provedeným na základě oznámení Policie České republiky a Městské policie Kladno.

Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, ve kterém zpochybňoval spáchání přestupku, který byl zaznamenán na pokutovém bloku ze dne 6.12.2011, a dále namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav. Žalovaný odvolací námitky zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

Tento závěr nyní žalobce napadá podanou žalobou.

II. Shrnutí argumentace žalobce

Žalobce zpochybňuje spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5 zákona o silničním provozu dne 6.12.2011. Žalobce argumentuje tak, že do křižovatky vjel na signál k volné jízdě, avšak dopravní okolnosti na křižovatce mu znemožnily pokračovat v jízdě. S ohledem na to, že žalobce nesouhlasil s tím, že by do křižovatky vjel na červenou, byla mu „nakonec“ udělena bloková pokuta za porušení § 22 odst. 3 zákona o silničním provozu. Toto jednání bylo podle žalobce rovněž popsáno v pokutovém bloku, který podepisoval. Žalobce namítá, že pokutový blok ze dne 6.12.2011 byl následně upraven; žalobce tak zpochybňuje jeho průkaznost a způsobilost podkladu pro zápis do evidenční karty řidiče.

Dále žalobce argumentuje v tom směru, že k prokázání spáchání přestupku dle § 22 odst. 3 zákona o silničním provozu žalobce již na místě navrhoval provedení záznamu z kamer, což bylo policisty odmítnuto s odůvodněním, že křižovatka nedisponuje kamerovým systémem. Posléze se žalobce domáhal provedení stejného důkazu, bylo mu však sděleno, že se záznam maže po sedmi dnech. Žalobce tedy dovozuje, že jej policisté úmyslně uvedli v omyl. Žalobce dále namítá, že se v námitkovém řízení nikdo nezabýval předmětným pokutovým blokem jakožto způsobilým podkladem a žalobcem navrženými důkazy.

Žalobce tedy navrhuje napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušit. Na svém procesním postoji setrval žalobce po celou dobu řízení před zdejším soudem, včetně jednání, které ve věci proběhlo.

III. Shrnutí argumentace žalovaného

Žalovaný předně odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí. Dále uvádí, že z pokutového bloku ze dne 6.12.2011, jehož průkaznost žalobce v podané žalobě napadá, je zřejmé jednání, kterým žalobce naplnil skutkovou podstatu dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5 zákona o silničním provozu.

Podle žalovaného je z obsahu pokutového bloku zřejmé, že nedošlo ke změně skutkové podstaty, jejímu přemazání či korekci, neboť vymezená skutková podstata odpovídala paragrafovému znění i slovnímu popisu obsaženým v části bloku „doba, místo a popis přestupkového jednání“.

K námitce neprovedení důkazu žalovaný uvádí, že žalobce nevznesl vůči správním orgánům jakýkoliv požadavek na provedení důkazů, vyjma podaného odvolání ze dne 14.3.2013, v němž žalobce zrekapituloval skutečnosti týkající se prošetření přestupku, žalobcův návrh však byl nekonkrétní. Nadto žalovaný dodává, že si prvostupňový orgán opatřil veškeré pokutové bloky tak, aby byl prokázán skutkový stav bez důvodných pochybností.

Žalovaný na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem, včetně jednání, které ve věci proběhlo, a navrhuje soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Podstatu projednávané věci lze na základě obsahu žalobních bodů shrnout následovně: žalobce zpochybňuje náležité zjištění skutkového stavu, konkrétně jednání, které je zachyceno v pokutovém bloku ze dne 6.12.2011, série AL/2009, L 4721463, odmítá, že by se dopustil jednání, které je na uvedeném bloku a v navazujícím oznámení o uložení blokové pokuty vyznačeno, a dovozuje, že údaje vyznačené v bloku byly dodatečně změněny. Z toho žalobce dovozuje, že je zpochybněna průkaznost a způsobilost bloku coby podkladu pro zápis do evidenční karty řidiče.

Podle § 123b odstavec 1 zákona o silničním provozu řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen

kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin nebo jehož trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno nebo u něhož bylo rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání, a přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku anebo trestný čin, za který mu byl uložen trest nebo pro nějž bylo trestní řízení vedeno, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů.

Dále podle § 123b odst. 2 písm. a) tohoto zákona záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno.

Podle § 123c odst. 1 tohoto zákona příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností zaznamenává řidičem dosažený počet bodů pouze do celkového počtu 12 bodů.

Konečně podle § 123c odst. 3 tohoto zákona příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, neprodleně písemně nebo elektronickou cestou oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno.

Z právě uvedeného je zřejmé, že řízení o přestupku a námitkové řízení jsou dvěma samostatnými správními řízeními. Zatímco v řízení o přestupku je primární otázkou naplnění všech zákonných znaků konkrétního přestupku, z jehož spáchání je osoba podezřelá, a je v něm *de facto* deklarována odpovědnost konkrétního subjektu za spáchání přestupku a případně uložena sankce, řízení o námitkách je zákonem stanoveným postupem přezkoumávání, zda pro záznam bodů do evidenční karty řidiče existuje způsobilý podklad a zda byl na základě tohoto podkladu zaznamenán správný počet bodů. Jak již bylo dříve judikováno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6.8.2009 ve věci sp. zn. 9 As 96/2008: „*Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné*

správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci)“, obdobně též např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11.11.2011 ve věci sp. zn. 5 As 76/2010. V řízení o námitkách již tedy není dán prostor pro přezkoumávání skutkového stavu, pokud jde o samotné spáchání přestupku. Účastník řízení o námitkách tak může vznést toliko námitky týkající se správného zaznamenání bodů na způsobilém podkladu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3.5.2011, sp. zn. 8 As 23/2010, publ. pod č. 2391/2011 Sb. NSS, může být konkrétní doklad považován za způsobilý podklad pro provedení záznamu bodů, jestliže je jím prokázáno naplnění materiálních podmínek pro provedení záznamu.

Z výše uvedených východisek vycházel i zdejší soud při přezkoumávání důvodnosti podané žaloby.

Pokud tedy nyní žalobce brojí proti tomu, že byl nesprávně zjištěn skutkový stav u přestupku a nebyly zohledněny navrhované důkazy, pak otázka hodnocení důkazů, autoritativního vyslovení viny a případného uložení trestu je na správním orgánu, který rozhoduje o spáchaném přestupku, nikoli však na orgánu, který zaznamenává počet bodů do evidenční karty řidiče, má-li k tomuto zaznamenání způsobilý podklad. Výtky ohledně zjištění skutkového stavu, mají-li nyní směřovat k období před rozhodnutím v blokovém řízení (konkrétně k okamžiku projednávání přestupku dne 6.12.2011), tak nelze uplatňovat proti nyní napadenému rozhodnutí; žalovaný se skutkovými otázkami souvisejícími s jednáním, pro které byla věc projednána dne 6.12.2011 a rozhodnuta v blokovém řízení, zabývat nemohl – a správně se jimi ani nezabýval. Tyto výtky proti zjištění skutkového stavu mohly být uplatněny předtím, než žalobce dne 6.12.2011 souhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení. Přestupek lze totiž projednat uložení blokované pokuty pouze tehdy, je-li spolehlivě zjištěn, nestačí-li domluva a je-li obviněný z přestupku ochoten pokutu zaplatit. Proto také (mimo jiné) platí, že proti uložení pokuty v blokovém řízení se nelze odvolat – a nelze proti němu ani podávat žalobu ve správním soudnictví. Blokové řízení představuje specifický druh řízení o přestupcích, uložení pokuty v blokovém řízení je řízení o přestupku skončeno.

Pokud žalobce až v období po 6.12.2011 (poté, co přestupkové řízení bylo ukončeno) argumentoval možností zpětně zjistit průběh jeho jednání z videozáznamu, nejde o argumentaci, jež by mohla vyvrátit způsobilost pokutového bloku pro záznam bodů. V případě, že by žalobce v době vedení přestupkového (blokového) řízení

nepovažoval přestupek za spolehlivě zjištěný, popř. trval-li by na možnosti dokazovat videozáznamem, bylo by třeba skutkové a právní otázky týkající se spáchání správním orgánem tvrzeného přestupku posoudit a provést ve věci dokazování, kupř. i tak, jak pokládal za vhodné žalobce. To by však následně probíhalo v „běžném“ správním řízení. Zahájení takového správního řízení o přestupku, a to kupř. i z důvodu možnosti dokazovat videozáznamem, tedy bylo fakticky v dispozici žalobce, byť by bylo zahajováno správním orgánem (z moci úřední). Faktická dispozice osoby obviněné z přestupku (tu tedy žalobce) je dána tím, že osoba, jež se měla přestupku dopustit, buď považuje přestupek za spolehlivě zjištěný, nehodlá o něm vést takové řízení, v němž by byly posuzovány jak otázky skutkové, tak otázky právní, a souhlasí se sankcí, jež je jí v blokovém řízení ukládána, nebo přestupek nemá za prokázaný a nesouhlasí tedy se zaplacením pokuty, přičemž využívá svého práva na zahájení správního řízení o přestupku. Podstatná nyní v této souvislosti není skutečnost, zda skutečně byl žalobce policisty „uveden v omyl“ tím, že mu tvrdili, že křižovatku žádné kamery nesnímají, podstatná není ani samotná existence kamerového systému. Proto nebylo třeba v tomto směru dokazovat ve správním řízení, ani zdejší soud takto k návrhům žalobce nedokazoval; ostatně žalobce na takovém dokazování v průběhu jednání již ani netrval.

Za této situace je v nyní posuzované věci třeba posoudit, zda pokutový blok ze dne 6.12.2011, série AL/2009, L 4721463, je sám o sobě skutečně způsobitým podkladem pro záznam bodů za „vjetí do křižovatky na červenou“. V rámci tohoto posuzování nelze přehlédnout, že sama obsahová stránka bloku vyvolává nerovnováhu mezi informacemi podávanými z pokutového bloku, jež po udělení pokuty (po skončení blokového řízení) zůstávají na jedné straně pokutujícímu a na straně druhé pokutovanému. Zatímco díl „A“, který je pokutovaným podepisován a který pokutovanému po jeho podpisu vydáván není (a který se pak stává faktickým podkladem pro záznam bodů), obsahuje kromě pole pro uvedení ustanovení zákona, které bylo přestupkovým jednáním porušeno, i pole pro samotný slovní popis přestupkového jednání, díl „B“, který pro pokutovaného v zásadě plní úlohu potvrzení o tom, že pokuta byla uložena, takové pole neobsahuje, neboť se do něj ohledně pokutovaného jednání uvádí pouze ustanovení zákona, jehož porušením se pokutovaný přestupku dopustil. V principu tedy nelze vyloučit manipulaci s obsahovou stránkou dílu „A“ po skončení blokového řízení, neboť jeho obsahová stránka nemůže být v budoucnu bezvýhradně potvrzována týmiž (odpovídajícími) údaji vyplněnými v dílu „B“.

Jestliže je tedy namítána manipulace s obsahovou stránkou dílu „A“ po jeho vyplnění včetně podpisu pokutovaného i pokutujícího (tedy po skončení blokového řízení), musí jít v rámci řízení o námitkách proti záznamu bodů (a v navazujícím soudním řízení) o přípustný argument, neboť ten jednak míří ke způsobilosti podkladu pro záznam bodů a nadto byla-li by možnost takový argument uplatnit odepřena, jevil

by se takový stav jako zřejmá mezera v možnostech přezkumu činnosti veřejné moci (takový argument by totiž v takovém případě nebylo možno uplatnit ani v blokovém řízení, ani v řízení o námitkách proti záznamu bodů). Argumentaci ohledně dodatečné manipulace s obsahovou stránkou pokutového bloku (dílu „A“) je přitom třeba posuzovat jednak s ohledem na soulad těch údajů, které jsou vyplněny jak v dílu „A“, tak v dílu „B“ téhož bloku (výše pokuty, příslušné ustanovení zákona, podle něhož se jedná o přestupek, identifikace pokutovaného i pokutujícího a datum uložení pokuty), a dále s ohledem na obsahovou stránku těch údajů, které jsou vyplněny pouze v dílu „A“ (doba, místo a popis přestupkového jednání), s přihlédnutím k okolnostem, jež vyřízení věci v blokovém řízení provázely.

Pokutový blok ze dne 6.12.2011, série AL/2009, L 4721463, díl „A“, je především relativně čitelně vyplněn; posuzovat míru čitelnosti je zapotřebí též s ohledem na podmínky na místě (v terénu), jež se jistě odlišují od podmínek kancelářského rozhodování. Pokud jde o vymezení doby, místa a popisu přestupkového jednání, pak na předmětném pokutovém bloku, dílu „A“, jsou zaznamenány následující údaje: „8:10, 6.12.2011 Křižovatka ulic Humpolecká (i/34) a Masarykova (i/38); nezastavil vozidlo na červený signál STŮJ; § 70/2a z.č. 361/2000 Sb.“. Samotný popis jednání tedy podle zdejšího soudu jednak zřetelně odkazuje na § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož při řízení provozu na křižovatce znamená pro řidiče signál s červeným světlem „Stůj!“ povinnost zastavit vozidlo před tam zmíněnými dopravními značkami, a kde nejsou, pak před světelným signalizačním zařízením. Kromě toho je tento odkaz doplněn slovním popisem, z jehož obsahu je seznatelné, že podstata pokutovaného jednání spočívá v nezastavení vozidla na červený signál „Stůj!“. Tyto dva údaje tedy nejsou ve vzájemném rozporu, navíc odpovídají vyjádření právní kvalifikace přestupku, jak je na pokutovém bloku, dílu „A“, zaznamenáno, a sice „§ 125c/1/F/5 zákona č. 361/2000 Sb.“. Z takto vymezeného způsobu jednání není ničeho, co by bylo lze zpochybňovat v tom směru, jak činí žalobce, tj. že mu pokuta, s jejímž uložením souhlasil, měla být uložena za porušení § 22 odst. 3 zákona o silničním provozu (čemuž by pak odpovídal jiný záznam bodů). Žalobce podle obsahu pokutového bloku jeho díl „A“ podepsal se shora uvedenými údaji, z textu pokutového bloku, dílu „A“, neplyne, že by údaje v něm původně uvedené byly jakkoli přepisovány, jinak opravovány, škrtnuty či mazány.

Pokud jde dále o způsob (spíše „styl“) vyplnění bloku, který je podle žalobce „opravdu podivným“, což má podle žalobce korespondovat s jeho tvrzením, že popis jednání spočívajícího ve vjetí do křižovatky na červenou byl do dílu „A“ doplněn až později, tj. po podpisu žalobce, pak zdejší soud dospívá k následujícím závěrům.

Žalobcově verzi o tom, že při projednávání přestupku nepodepisoval díl „A“ bloku s vyznačením vjetí do křižovatky na červenou, a tedy že podpisem se spácháním přestupku spočívajícím ve vjetí do křižovatky na červenou nesouhlasil, do určité míry

může poskytovat oporu fakt, že takto konstantně žalobce argumentuje od okamžiku, kdy zjistil, že dvanácti bodů dosáhl. Žalobce tedy od počátku zpochybňování dvanáctibodového záznamu neargumentuje bezobsažnými obecnými floskulami, z nichž by bylo patrné, že spíše „zkouší“, jakým argumentem by mohl důsledky záznamu bodů zpochybnit, nýbrž používá jeden argument, podle něhož tohoto konkrétního jednání se nedopustil a s projednáním přestupku v blokovém řízení nesouhlasil; jeho argumentace včetně dodatečného zjištění přítomnosti kamerového systému na křižovatce přitom na první pohled nedůvěryhodně opravdu působit nemusí. K tomu přistupuje i fakt, že pokutový blok, díl „A“, je sice vyplněn v souladu s dílem „B“, jak jej žalobce soudu předložil a jak jím soud dokazoval, konkrétně pokud jde o popis jednání vyznačením údajů ohledně ustanovení, podle něhož se žalobce přestupku dopustil („§ 125c/1/F/5 zákona č. 361/2000 Sb.“), což odpovídá vjetí do křižovatky na červenou, zároveň je však na dílu „A“ uveden také údaj „§ 70/2a z.č. 361/2000 Sb.“, který též odpovídá ustanovením zákona o silničním provozu ohledně řízení provozu světelnými signály (a tedy může spolupopisovat jednání spočívající ve vjetí do křižovatky na červenou), avšak takový zdvojený odkaz na dvě ustanovení silničního zákona (§ 125c odst. 1 písm. f/ bod 5. a § 70 odst. 2 písm. a/), jimiž by přestupkové jednání bylo identifikováno, nepokládá zdejší soud na základě poznatků ze své rozhodovací činnosti při projednávání obdobných věcí za zcela obvyklý. Rovněž samotný slovní popis „nezastavil vozidlo na červený signál STÚJ“ na pokutovém bloku, dílu „A“, není zaznamenán způsobem odpovídajícím běžnému řádkování; je uveden pouze na pravé polovině k tomu určeného pole ve dvou řádcích „do zbylého místa“. Je tak pravděpodobné, že byl vepsán do pole určeného k popisu přestupkového jednání na pokutovém bloku, dílu „A“, jako údaj poslední, a tedy hypoteticky mohl být vepsán i dodatečně, tj. po jeho podpisu žalobcem.

Na straně druhé ovšem podepisoval-li žalobce pokutový blok, díl „A“ (svůj podpis žalobce nezpochybňuje), nejeví se jako zcela důvěryhodné, že by jej podepisoval za situace, pokud by žádný slovní popis jednání na něm uveden vůbec nebyl (připomenout je tu třeba, že na pokutovém bloku, dílu „A“, není škrtnuto či přepisováno, tedy byl-li by tam popis přestupkového jednání doplněn až později, tj. po podpisu, v okamžiku podpisu by tam vyplněn nebyl vůbec; žalobce by tak podepisoval blok, v němž by vůbec nebylo přestupkové jednání slovně identifikováno). Nedůvěryhodnost takové konstrukce lze dovozovat jednak z toho, že by ohledně obsahové stránky přestupkového jednání nebylo v příslušném poli pokutového bloku, dílu „A“, vyplněno vůbec nic, přitom jde o pole na pokutovém bloku, které je jasně předepsáno též jako „popis přestupkového jednání“, což žalobce musel při podpisu vidět. Kromě toho argumentuje-li žalobce, že je řidičem z povolání, lze předpokládat dostatečnou profesní ostražitost v tomto směru, a to i s přihlédnutím k faktu, jenž plyne z obsahu správního spisu, že v případě všech žalobcových předchozích přestupků řešených v blokovém řízení, na jejichž spáchání byl navázán záznam bodů, byl v příslušném poli na pokutovém bloku předepsaném jako „popis přestupkového

jednání“ slovní popis jednání vždy uveden („za jízdy držel telefon“ – 18.11.2009, „nebyl připoután za jízdy OA bezp. pásem“ – 25.2.2011, „zákaz vjezdu“ – 7.10.2010, „telefonování za jízdy“ – 2.11.2010). Především však jestliže ve vztahu k nyní spornému vjetí do křižovatky na červenou žalobce tvrdí, že už při projednávání přestupku na místě dne 6.12.2011 nesouhlasil s tím, že by do křižovatky vjel na červenou, takže mu „nakonec“ údajně byla udělena bloková pokuta za porušení § 22 odst. 3 zákona o silničním provozu, pak z toho plyne, že na místě „nejprve“ došlo mezi policisty a žalobcem k odlišnému hodnocení žalobcova jednání a poté teprve k souhlasu žalobce s projednáním přestupku v blokovém řízení, zřejmě poté, co žalobce policisty o své verzi přesvědčil. Pak by tedy logicky bylo namístě, aby žalobce buď trval na výslovném poznamenání této skutečnosti do pokutového bloku, dílu „A“, resp. takové vyplnění (a nadto jemu naprosto odpovídající vyplnění části údajů též na dílu „B“ pokutového bloku) si před podpisem ověřil, anebo nesouhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení. Takový požadavek na žalobce se za právě uvedených okolností nejvíce jeví jako nepřiměřený.

Jestliže žalobce dokonce tvrdí, že „na vlastní oči viděl“, že při podepisování pokutového bloku na něm bylo uvedeno jiné porušení silničního zákona, pak za situace, kdy obsah pokutového bloku, dílu „A“, nenese jakékoli znaky přepisování, jiného opravování, škrtnutí či mazání, jde o argumentaci ještě méně důvěryhodnou, než je ta, podle které na pokutovém bloku nemělo být uvedeno žádné porušení silničního zákona. Nedůvěryhodnost žalobcovy argumentace, podle níž „na vlastní oči viděl“, že při podepisování pokutového bloku na něm bylo uvedeno jiné porušení silničního zákona, je posílena i tím, že žalobce sám zdejšímu soudu předložil díl „B“ téhož pokutového bloku (série AL/2009, L 4721463), jehož převzetí podpisem na dílu „A“ potvrdil, v němž je specifikace přestupkového jednání zaznamenána shodně jako na dílu „A“, tj. „§125c/1/F/5 zákona č. 361/2000 Sb.“. Díl „B“ pokutového bloku měl přitom od jeho vyplnění a podpisu dílu „A“ u sebe v dispozici výhradně žalobce. Vymezený přestupek spočívající v nezastavení vozidla na signál s červeným světlem „Stůj!“ je tedy uveden na obou dílech pokutového bloku shodně; podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5. zákona o silničním provozu se přitom fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla nezastaví vozidlo na signál, který příkazuje zastavit vozidlo, nebo na pokyn „Stůj!“ daný při řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích osobou k tomu oprávněnou, což odpovídá zbylým údajům ohledně popisu jednání na dílu „A“ pokutového bloku. Jestliže by byl žalobce „původně“ pokutován za porušení § 22 odst. 3 zákona o silničním provozu, podle něhož řidič nesmí vjet do křižovatky, nedovoluje-li mu situace pokračovat v jízdě v křižovatce a za křižovatkou, takže by byl nucen zastavit vozidlo v křižovatce, a následně by došlo k jakékoli manipulaci s tímto údajem na pokutovém bloku, dílu „A“, jak žalobce tvrdí, nebylo by důvodu, aby na pokutovém bloku, dílu „B“, byl od počátku (od jeho převzetí žalobcem) uveden odkaz na § 125c

odst. 1 písm. f) bod 5. zákona o silničním provozu, který dopadá na vjetí do křižovatky na červenou.

Zdejší soud tedy uzavírá, že pakliže žalobce podepsal pokutový blok, díl „A“, lze dovodit, že s popsáním jednáním, tam vymezeným, souhlasil. Tím bylo přestupkové řízení skončeno. Zároveň pokutový blok, díl „A“, je jak po stránce formální, tak po stránce obsahové, dostatečně způsobitým podkladem pro záznam bodů. Popis jednání na pokutovém bloku je vymezen dostatečně přesně, určitě a srozumitelně (a s ohledem na podmínky při jeho vystavování i čitelně), aby bylo možno z obsahu pokutového bloku spolehlivě dovodit, čeho (jakého přestupku) konkrétně se měl žalobce svým konkrétním jednáním dopustit. Pokud žalobce uvádí, že do pokutového bloku bylo později dopsáno jiné jednání, nenasvědčuje tomu v kontextu žalobcových tvrzení ani celkový obsah dílu „A“ pokutového bloku, ani soulad údajů ohledně identifikace přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5. zákona o silničním provozu na dílech „A“ a „B“ pokutového bloku. Byť si je zdejší soud vědom toho, že podpisem bloku (souhlasem s projednáním přestupku v blokovém řízení) se žalobce pro současné řízení dostal do nevýhodné důkazní situace, není důvodu, aby pokutový blok ze dne 6.12.2011 nemohl být podkládán za relevantní podklad k zápisu pěti bodů do evidenční karty řidiče (žalobce).

Zdejší soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným. Nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Proto byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

V. Náklady řízení

O nákladech řízení účastníků bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci nebyl úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla soudem přiznána.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty

nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. října 2015

David Raus
předseda senátu